

Svět je jiný než dřív

Po 11. září roku 2001, kdy se v New Yorku zřítily budovy Světového obchodního centra, už svět není tím co byl – říkalo se v posledních letech. Starý „dobrý“ svět se otřásl v základech, změnil se pohled na zlo a dobro, na bezpečnost, na důvěru či nedůvěru, na svobodu.

Ale nebylo to 11. září, kdy se proměnil celý svět. (Nebylo to ani 8. května 1945, nebylo to ani 17. listopadu, nebylo to...tady můžeme vybrat nějaký důležitý datum).

K té nejzásadnější změně světa došlo mnohem dřív: V den vzkříšení Ježíše Krista. Od toho dne není svět tím, čím byl předtím. Ode dne vzkříšení se nemění jen úhly pohledu na nějakou věc. Mění se pohled na celého člověka a na Boha – který je živý, který překonal smrt.

Jedna kniha má název: Den v kterém zemřel Kristus. O Velikonocích, sestry a bratři, se píše její pokračování: Den v kterém vstal Kristus – píše se ne na papír, ale do našich srdcí.

Dnem, kdy vstal Kristus, byla neděle. Čeština i slovenština odvozují slovo „neděle“ od toho, že se v tento den nepracuje, nedělá. Rusové ale říkají „Vaskresenie“ - den vzkříšení. Každou neděli si celé Rusko díky svému jazyku připomene, co se před dvěma tisíci lety stalo, co se přihodilo, co Bůh udělal.

Stalo se v sovětském Rusku v dvacátých letech. Při příležitosti jednoho veřejného shromáždění, které mělo posilnit protináboženskou propagandu se přednášející po své dlouho trvající přednášce rozhodl demonstrovat neúspěch a zbytečnost náboženství. Protože v těch časech byla ještě „náboženská aktivita“ povolena (zakázána byla až v roce 1929), řečník se obrátil k přítomným v sále a zeptal se, zda má někdo jiný názor. Čekal... V tom se ze svého místa zdvihl jeden člověk, vystoupil na tribunu, podíval se svým rodákům pevně do očí a jako na svátek Velké noci s celou váhou své víry zvolal: „Christos vaskres!“ . A zástup lidí vstal a jak byl zvyklý odpovědět na velikonoční svátky, odpověděl: „Voistinu voskres“ – Opravdu vstal z mrtvých!

I my o Velikonocích přicházíme do kostela znovu prožít skutečnost, že Ježíš vstal z mrtvých. V „první den po sobotě“ nacházíme prázdný hrob jako Marie Magdalská: „Prvního dne po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet Iněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet Iněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů.“

O Velikonocích a o velikonoční době přicházíme prožít, že kámen je odvalen. Podívat se a uvěřit - jako ten druhý učedník. Tou největší životní nadějí je Vzkříšení. Proto je jedna krátká zpráva z doby před mnoha staletími pro člověka tak důležitá; radostné poselství, které zaznamenali evangelisté a předali dál, a které mnohem později starý ruský rolník připomněl svým rodákům: „Kristus vstal z mrtvých!“

Do prožívání doby velikonoční, Vám přeji víru v ŽIVOT VZKŘÍŠENÝ.